

Soňa Kervitcerová: „Běh jako symbolický kapitál“

bakalářská práce – FHS UK Praha 2015

posudek oponenta

zpracoval: doc. PhDr. Zdeněk PINC

leden 2015

Bakalářská práce Soni Kervitcerové patří zřejmě do žánru sociologie sportu a je pozoruhodná tím, že cíleně rezignuje na vlastní terénní výzkum a pokouší se o teoretickou aplikaci několika významných konceptů P Bourdieua, zejména symbolického kapitálu a habitu. Výklad těchto konceptů (2.1) je proveden brilantně, byť pouze na několika stranách textu. Kapitola 2.2. Historie dálkového běhání ukazuje určité antropologické konotace autorčina tématu, ukazuje běh jako jeden z konstitutivních faktorů lidství. Také třetí část druhé kapitoly práce má antropologický charakter, protože nás zavádí do Keni, země běžeckých talentů, mezi Kalendžiny, tří miliónovou menšinu z keňské provincie Rift Valley hovořící nilotským jazykem. Autorka uvádí, že asi tři čtvrtiny mezinárodních keňských šampiónů pocházejí z tohoto etnika. Kapitola má výmluvný název „Od zlodějů dobytka k moderním sportovním nomádům“. Autorka však neprovádí etnologický ani antropologický výzkum tohoto etnika, pracuje pouze s bohatou, převážně anglicky psanou literaturou a internetovými zdroji. Práce je zdařilá, velmi pěkně se čte a myslím, že by po malých úpravách stála za publikaci. V jistém smyslu Kervitcerová ukázala, jak má vypadat bakalářská práce, téma i nápad na jeho teoretické zpracování je znamenitý. Oba, autorka i zasvěcený vedoucí práce, jsou zažraní běžci a na přístupu k problému je to patrné. Mně osobně se práce líbila jako v poslední době málokterá.

Práci poněkud hyzdí, zejména v druhé polovině textu lehce upadající jazyková kultura. Např. věta: „Celý byznys se stal soběstačný“ (s. 40) je příšerná, jako vystřižená z odporného žurnalistického žargonu, v exempláři, s nímž jsem pracoval, jsem několik chyb označil zjasňovačem.

Zdá se, že v závěru práce byla autorka již trochu v časové tísní, nebo to už chtěla mít, co nejrychleji za sebou. Trochu mi vadí, že biografické prvky ze života některých keňských běžců nepropracovala důkladněji, protože jsou velmi instruktivní. Autorka správně vidí rozdíl mezi např. etiopskými a keňskými běžci v tom, že z obrovského množství keňských talentů se jen málokterí udrží na výsluní delší dobu. Napadlo mne, zda by např. při pohledu na tyto výjimky nestálo za úvahu zhodnotit vliv jiného prostředí na tuto atlety. Napadá mne příklad B. Lagata, který dosáhl sportovní dlouhověkosti přestěhováním do USA nebo příklad W. Kipketera, který se přišel do Dánska, ale jsou tu i další, především imigranti do bohatých arabských zemí.

Práci pokládám za velmi zdařilou, doporučuji jí k obhajobě a přikláním se ke známce „výborně“.